

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Rutschem ve věci

žalobce: **M. K.**
zastoupen Mgr. Zdeňkem Tomášem, advokátem
se sídlem Na Hrádku 1940, Pardubice

proti
žalovanému: **Ředitel Agentury logistiky**
se sídlem Boleslavská 929, Brandýs nad Labem – Stará Boleslav

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. června 2021, č. j. MO 181571/2021-551230,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 17. června 2021, č. j. MO 181571/2021-551230, a rozhodnutí Náčelníka Centra zabezpečení munice Týniště nad Orlicí ze dne 17. února 2021, č. j. MO 52745/2021-551230, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci, k rukám Mgr. Zdeňka Tomáška, advokáta, se sídlem Na Hrádku 1940, Pardubice, na náhradu nákladů řízení částku v celkové výši 20 979 Kč, a to do deseti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto usnesení zamítl žalovaný odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Náčelníka Centra zabezpečení munice Týniště nad Orlicí ze dne 17.

2. 2021, č. j. MO 52745/2021-551230, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o silničním provozu“).
2. Toho se měl dopustit tím, že dne 26. 6. 2020 v 11:10 hodin jako řidič služebního motorového vozidla zn. Tatra 815 6x6 CAS rz. X při průjezdu levotočivou zatáčkou sjel s vozidlem do pravého nezpevněného příkopu a došlo k převrácení tohoto speciálního hasičského vozidla na pravý bok. Za to byla žalobci dle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu udělena pokuta ve výši 2 000 Kč. Dále byla žalobci uložena povinnost zaplatit České republice – Ministerstvu obrany způsobenou škodu ve výši 107 484 Kč.
3. Žalobce se žalobou domáhá přezkoumání uvedeného rozhodnutí podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

II. Podstata obsahu žaloby

4. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí. Nejprve podrobně zrekapituloval dosavadní průběh správního řízení, který je oběma stranám sporu dobře znám a dále se věnoval stěžejním námitkám, které rozdělil do následujících okruhů.
5. Žalobce v první řadě namítal určitá procesně - administrativní pochybení, která v průběhu správního řízení učinil zejména správní orgán I. stupně. Konstatoval, že vyrozumění o zahájení správního řízení ve věci podezření ze spáchání přestupku, ze dne 4. 12. 2020, nijak neoznačovalo osobu žalobce, ten v tomto přípisu nebyl ani jakkoliv nadepsán, natož aby byly uvedeny všechny zákonem předpokládané identifikační údaje účastníka správního řízení ve smyslu ustanovení § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správního řádu“) ve spojení ustanovení § 18 odst. 2 téhož zákona. Správní orgán I. stupně na několika místech tohoto přípisu použil pouze neadresné označení „čet. K.“. Žalobce proto vyjádřil zásadní pochybnost o tom, zda se jeho osoby taková písemnost týkala, jelikož i z obsahu tohoto dokumentu bylo možno naznat, že správní orgán chtěl spíše zahájit řízení se samotným právním zástupcem žalobce, což ovšem zcela odporovalo logice projednávání věci. Tento dokument dále neobsahoval správné zákonné označení normy, která měla být žalobcem porušena.
6. Nedostatečně označené písemnosti měly být dále: Vyjádření se k podkladům rozhodnutí – seznámení se se spisem ze dne 16. 12. 2020, č. j. MO 367199/2020-551230 anebo Vyjádření se k podkladům rozhodnutí – seznámení se se spisem ze dne 29. 1. 2021, č. j. MO 32748/2021-551230. Zde absentovalo nejen správné označení účastníka správního řízení, ale i označení věci, které se tato písemnost týká.
7. Žalobce shledal určitá formální pochybení i v rozhodnutí Náčelníka Centra zabezpečení munice Týniště nad Orlicí ze dne 17. února 2021, č. j. MO 52745/2021-551230 (dále také jen „správní rozhodnutí I. stupně“, nebo „prvoinstanční správní rozhodnutí“). V něm mělo být správně označeno, že správní orgán rozhodoval ve smyslu ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, nicméně dále při označení konkrétní povinnosti, kterou měl žalobce porušit, byl uveden toliko odkaz na ustanovení § 5 odst. 1 zákona o silničním provozu, které je však dále specifikováno v samostatných písmenech a) až l). Správní orgán I. stupně tak pochybil v tom, že povinnost, kterou měl údajně žalobce porušit, neoznačil zcela konkrétním způsobem. Výrok prvoinstančního

rozhodnutí obsahoval pouze formulaci, že: *„řidič je povinen věnovat se plně řízení vozidla a sledovat situaci v provozu...“* Takto definovaná povinnost řidiče se však v ustanovení § 5 odst. 1 zákona o silničním provozu (pod žánrým z uvedených písmen) nevyskytuje.

8. Žalovaný se s námitkami stran formálních nedostatků, které žalobce vymezil výše, vypořádal pouze zcela stručným a kusým způsobem s tím, že ty nemají vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, případně na jeho správnost, a proto k těmto namítaným vadám nepřihlédl. Žalobce v tomto směru odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 – 46, z něhož zejména vyplývá, že: *„pokud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 správního řádu) neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil.“* Vždy je třeba brát proto v potaz, zda bylo chybějící ustanovení zmíněno například v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalobce má za to, že příslušná ustanovení zákona o silničním provozu, která měl podle správního orgánu údajně porušit, správní orgán nezmínil nejen ve výroku správního rozhodnutí I. stupně, ale ani v jeho odůvodnění.
9. Druhý okruh námitek, které žalobce v podané žalobě vznesl, se týkal problematiky nedostatečně zjištěného skutkového stavu v projednávané věci.
10. Žalobce upozornil na libovůli správních orgánů, které, dle jeho názoru, měly v průběhu správního řízení postupovat zcela tendenčně a braly v potaz pouze některé důkazy, aniž by svůj postup řádně odůvodnily. V tomto směru upozornil například na pro něj zcela nepochopitelné odmítání relevance informací od Policie ČR, která jako první na místě dopravní nehody formulovala určité závěry (sepsala úřední záznam) o posouzení důvodů a příčin dopravní nehody. Správní orgán I. stupně naopak rozhodoval v prvé řadě na základě znaleckého posudku Bc. P., jehož zadání měl odůvodnit tím, že se s výsledky šetření orgány Policie ČR na místě dopravní nehody neztotožnil, a to *„na základě poznatků, sdělených mu podřízenými orgány logistiky“*. Ve správním spisu však takové poznatky, o kterých správní orgán hovoří na str. 2 prvoinstančního správního rozhodnutí, zcela absentují.
11. Námitky vznesl žalobce i vůči samotnému znaleckému posudku, který byl v projednávané věci opatřen žalovaným- znaleckému posudku Bc. P. (dále jen „posudek Bc. P.“). Ten, měl obsahovat zcela subjektivní závěr o tom, že: *„příčinou dopravní nehody nebyla technická závada, ale že řidič (a) nedostatečně korigoval směr jízdy, (b) nesnažil se odvrátit hrozící nebezpečí bržděním a (c) nevěnoval jízdě pozornost a to cca 5,0 s před vyjetím“*. Upozornil dále, že nejen, že úsudek tohoto znalce je ve zjevném rozporu se závěry Policie ČR, která byla bezprostředně přítomna v místě dopravní nehody, ale znalec sám si měl v citovaném posudku protiřečit, jelikož v něm on sám upozorňoval na celou řadu technických závad předmětného motorového vozidla, které nicméně nijak nezohlednil.
12. Správní orgán I. stupně však závěry, které v něm byly učiněny, převzal bez dalšího, ačkoliv byly ve zjevném rozporu s informacemi, které vyplývají z úředního záznamu Policie ČR a rovněž ze znaleckého posudku Ing. P. V. ze dne 24. 11. 2020, poř. č. 441-

60/2020 (dále jen „znalecký posudek Ing. V.“), který si nechal na vlastní náklady vypracovat sám žalobce.

13. „Žalobce je dále toho názoru, že správní orgán odmítl Znalecký posudek Ing. V. zcela kuriózním a evidentně tendenčním způsobem, když v odůvodnění uvádí: „Poznatek obviněného o tom, že znalec Ing. V. pracoval s kompletním materiálem při svém posuzování, vyhodnotil správní orgán ze strany čet. K. jako účelový a ničím nepodložený, pouze ke zvýšení váhy své obhajoby.“ Takovou „argumentaci“ správního orgánu musí žalobce odmítnout nejen jako nepochopitelnou, ale i jako zcela nedostatečnou a rozhodně nezákonnou. Žalobce je toho názoru, že správní orgán měl při rozhodování v tomto momentě i další procesní možnosti, které však neomluvitelně nevyužil. Správní orgán zde mohl a měl (dle ustanovení správního řádu) přistoupit k výsledku obou znalců, tj. Bc. P. a Ing. V.. Případně, byl-li správní orgán postaven do situace, kdy v rámci předmětného řízení existují dva protichůdné důkazy (znalecké posudky), mohl a v tomto případě měl přistoupit k opatření třetího znaleckého posudku. Správní orgán však v tomto případě zcela nepochopitelně neodstranil zásadní a důvodné pochybnosti o skutečně zjištěném stavu věci a bez dalšího řádného zdůvodnění přitakal pouze rozporuplnému Znaleckému posudku Bc. P.“
14. Správní orgán měl dále vyloučit provedení dalších důkazů, navržených žalobcem, aniž by svůj postup řádně a smysluplně ozřejmil a zdůvodnil. Žalobce například navrhoval výslech prap. Z. S., inspektora Policie ČR, Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje, územní odbor Náchod, dopravní inspektorát. V tomto případě se jednalo o osobu, která na místě vyšetřovala dopravní nehodu s tím, že ten již vše podstatné sepsal do protokolu, který je součástí správního spisu. Byl to nicméně správní orgán I. stupně, který údaje v tomto protokolu považoval za zcela subjektivní, ačkoliv své závěry v tomto směru nijak neodůvodnil. Bylo proto na místě, aby byla tato osoba vyslechnuta a mohla se minimálně vyjádřit k objektivitě a správnosti postupu Policie ČR při vyšetřování projednávané dopravní nehody.
15. Prvoinstanční správní orgán se nijak nezabýval ani žalobcem opatřeným znaleckým posudkem, vypracovaným Ing. V.. Pouze v napadeném rozhodnutí bylo žalovaným vysvětleno, že: „...správnímu orgánu nelze upřít možnost alespoň zevrubného přezkoumání znaleckého posudku a vyhodnocení jeho věcné správnosti. Pokud správní orgán při hodnocení důkazů zjistil chybu, nebo vyložene nepravdivou informaci i ve znaleckém posudku postupoval správně, když takovýto znalecký posudek posoudil jako zavádějící.“ Žalobce ale brojí zejména proti tomu, že tento důkazní prostředek nebyl řádně proveden, resp. nebylo správním orgánem I. stupně vysvětleno, proč závěry v něm učiněné nepřevzal pro základ svých skutkových zjištění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2009, č. j. 5 As 29/2009-48).
16. Z dalších výtek vůči správnímu orgánu I. stupně zmínil žalobce například i to, že obtížně urgoval předložení fotodokumentace z místa nehody, která byla do správního spisu založena až dodatečně, dne 5. 2. 2021, tedy tři měsíce poté, co byl ve věci vydán příkaz. Správní orgán I. stupně se také neměl vypořádat s jeho námitkami, které vznesl v odporu proti tomuto příkazu.
17. Dále poukázal na to, že v průběhu správního řízení byl proveden výslech řady svědků, aniž by byla osoba žalobce k těmto úkonům, v souladu se zákonem, přizvána (ve smyslu ustanovení § 82 odst. 3 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“). Dále

- platí, že podle ustanovení § 51 odst. 2 správního řádu musí být o provádění důkazů mimo ústní jednání účastníci včas vyrozuměni. Ani této povinnosti správní orgán I. stupně nedostál, byl tak zkrácen na svých procesních právech (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2008, sp. zn. 1 As 29/2008). Žalovaný v napadeném rozhodnutí reagoval pouze konstatováním, že: „*odvolateli je třeba dát za pravdu, že jej správní orgán prvního stupně opomenul přizvat k provedení výpovědi svědků, ovšem sám odvolatel se se spisem podrobně seznamoval a měl možnost požadovat nápravu, což neudělal.*“
18. Žalobce ve třetím, závěrečném, okruhu vznesených námitek, doplnil i další pochybení správních orgánů, na které upozorňoval již v podaném odvolání proti správnímu rozhodnutí I. stupně. Má za to, že ani s nimi se žalovaný nevypořádal dostatečným způsobem.
 19. Žalobce v podaném odvolání vytkl správnímu orgánu například fakt, že i přesto, že vyslýchaný svědek, čet. B., ve své výpovědi zcela jasně potvrdil, že motorové vozidlo mělo při vyšší rychlosti nad 30 km/h vůli v řízení, o čemž byl informován i další ze svědků, nrap. K., který toto hlášení taktéž potvrdil, správní orgán tuto podstatnou okolnost nijak nezohlednil.
 20. Vady vozidla byly zjištěny i výsledkem STK předmětného motorového vozidla, správní orgán I. stupně, ale hodnotil tento důkaz pouze optikou informací vyplývajících ze znaleckého posudku Bc. P..
 21. Z fotodokumentace z místa nehody je nadto zřetelná brzdná dráha, kterou předmětné vozidlo vytvořilo při vyjetí z vozovky. Znalec, kterého oslovil správní orgán I. stupně byl v místě nehody až několik měsíců poté, co k ní došlo. Nemohl proto brzdné stopy po motorovém vozidle shledat a dovodil tak závěr o tom, že žalobce brzdy k odvrácení nehody nepoužil.
 22. Naopak žalobcem oslovený znalec Ing. Petr V. v jeho znaleckém posudku uvedl, že se zcela ztotožňuje s názorem orgánu Policie ČR, že na vozidle v čase a místě havárie mělo motorové vozidlo technickou závadu, kterou řidič nemohl ovlivnit ani předpokládat a nemohl havárii zabránit, a to ani bržděním, a to vzhledem k tomu, že závada vznikla v těsné blízkosti bílé nepřerušované čáry oddělující vozovku od krajnice. Výsledek posudku Bc. P. byl tímto znalcem rovněž vyhodnocen jako technicky nepřijatelný a nepoužitelný.
 23. Otázce nedostatku znaleckého posudku Bc. P. se žalobce dále věnoval a upozornil nadepsaný soud na určité technické skutečnosti a argumentaci samotného znalce, která si v určitých místech odporovala. Sám znalec poté v bodě 2.1.1 měl uvést, že na motorovém vozidle byla vážná a dokonce i nebezpečná technická závada, přičemž formuloval závěr: „*Vozidlo bylo technicky nezpůsobilé provozu na pozemních komunikacích. K tomuto výsledku jistě přispěla výše uvedená nadměrná ovalita bubnů.*“
 24. Žalobce na základě všech jím uvedených výtek a pochybení správních orgánů obou stupňů naznal, že tato rozhodnutí trpí vadami nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti a navrhl jejich zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu rozhodnutí a jemu byly nahrazeny náklady řízení do tří dnů ode dne právní moci rozsudku.
 25. Žalobce zároveň požádal o přiznání odkladného účinku žalobě. Krajský soud pouze doplňuje, že této žádosti nebylo vyhověno, jak se podává z usnesení ze dne 6. 9. 2021, č. j. 30 A 69/2021-80, které nabylo právní moci dne 10. 9. 2021.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

26. Žalovaný se k podané žalobě vyjádřil dne 17. 6. 2021, konstatoval, že s žalobním tvrzením nesouhlasí. Je přesvědčen, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a skutkový stav byl zjištěn řádně.
27. K první námitce, týkající se vyrozumění o zahájení správního řízení, které mělo postrádat formální náležitosti označení účastníka řízení apod., žalovaný odkázal v první řadě na bod 1) napadeného rozhodnutí. Konstatoval, že vyrozumění o zahájení správního řízení následovalo až po podání odporu proti příkazu ze strany žalobce, ten si tedy musel být přesně vědom, jaké správní řízení je zahajováno, na základě jakých právních norem je jednáno a tyto vady nelze mít za tak zásadní, aby měly vliv na zákonnost a správnost napadeného rozhodnutí s právními předpisy.
28. Žalobce se dále neztotožňoval se správným uvedením právní povinnosti v prvoinstančním správním rozhodnutí tím, že neuvedl správné písmeno k ustanovení § 5 odst. 1 zákona o silničním provozu. I v tomto případě žalovaný odkázal na žalobou napadené rozhodnutí, konkrétně na jeho bod č. 5. Se žalobcem v tomto souhlasí, nicméně má za to, že z dalšího jednání správního orgánu I. stupně bylo zřejmé, kterou povinnost měl na mysli, jelikož ji označil vnitřním předpisem RMO č. 4/2018 čl. 9 písm. l).
29. Ke zcela tendenčnímu postupu správního orgánu a otázce neprovedení řady zásadních důkazů bez řádného odůvodnění žalovaný odkázal na bod č. 6 napadeného rozhodnutí. Žalovaný provedl výslech všech svědků, které žalobce navrhl, až na jednu výjimku. Výpověď policisty, který prováděl ohledání nehody, považoval za nadbytečnou, jelikož ten sám již svá zjištění zaznamenal v protokolu o nehodě v silničním provozu.
30. I k otázce znaleckého posudku se žalovaný již vyjadřoval, a to pod bodem č. 7 napadeného rozhodnutí. Podklady, na které žalobce upozorňoval jako na ty, které nebyly založeny ve správním spisu, neměly vliv na motiv správního orgánu I. stupně k vypracování znaleckého posudku. Není na ně nikde odkazováno jako na důkaz.
31. K dalšímu žalobnímu bodu, který se týkal postupu Policie ČR, odkázal žalovaný ve svém vyjádření na bod č. 8 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Doplnil, že bytí policejní orgán uznal technickou závadu ve vozidle, v závěru odůvodnění stejně ponechal rozhodnutí na veliteli, který bude o věci rozhodovat s možností přizvání znalce. Tak tomu bylo i v projednávané věci.
32. Žalovaný zároveň uznává závěry znalce Bc. P., jak také vysvětlil již v bodě č. 9 napadeného rozhodnutí. Ve vztahu k tomu, že by si měl znalec ve znaleckém posudku protiřečit, se již žalovaný vyjadřoval, a to v bodu č. 10 napadeného rozhodnutí. Znalec měl odkazovat na různé závady, přičemž předeštl, že závada na brzdné soustavě nemohla být ani spolupůsobící příčinou nehody. Žalovaný nemá o tomto posudku žádných pochyb. Žalobce měl nadto vždy přístup k důkazům před vydáním příslušných správních rozhodnutí, kde si mohl informace vždy ověřit.
33. K problematice posudku Ing. V., který byl vypracován na žádost žalobce, se žalovaný rovněž vyjadřoval v napadeném rozhodnutí. Konkrétně upozornil na pasáž pod bodem č.

12. Žalovaný upozornil, že se nejednalo o revizní znalecký posudek, za který se jej žalobce snaží vydávat. Žalovaný se závěry, k nimž Ing. V. dospěl, nesouhlasí. Má za to, že ten neprovedl ohledání nebo jakýkoliv jiný úkon. Shledal vnitřní rozpornost závěrů z posudku vyplývajících a má za to, že došlo k narušení důvěryhodnosti znalce. Žalovaný je toho názoru, že slepě důvěřovat závěrům znalce by ve svých důsledcích znamenalo popřít zásadu volného hodnocení důkazů.
34. Žalovaný nebyl, dle jeho názoru, postaven do situace, kdy v rámci předmětného řízení existují dva protichůdné důkazy. Pokud správní orgán I. stupně při hodnocení důkazů zjistil chybu, nebo vyložene nepravdivou informaci i ve znaleckém posudku, postupoval správně, pokud jej posoudil jako zavádějící. V tomto směru upozornil na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 10. 4. 2019, sp. zn. 7 Tdo 336/2019. V dalším odkázal na bod č. 13 napadeného rozhodnutí.
35. K neprovedení dalších důkazů se vyjadřoval již v bodě č. 14 napadeného rozhodnutí. Dospěl přitom k závěru, že žádný důkaz neopomenul a neprovedl pouze výslech prap. S., který považoval za nadbytečný. Žalobce nadto neupřesnil, v čem by měla být tato výpověď přínosná.
36. Správní orgán I. stupně vyslechl svědky bez přizvání žalobce, ale ten sám se se spisem seznamoval a měl možnost požadovat nápravu, což neudělal. Blíže se k námitce výslechu svědků vyjádřil žalovaný v bodu č. 16 napadeného rozhodnutí, kde rovněž uvedl, že správní orgán I. stupně opírá své rozhodnutí o znalecký posudek Bc. P., protokol o nehodě v silničním provozu a fotodokumentaci.
37. K námitce, že žalovaný nevzal v potaz výpovědi svědků svědčících ve prospěch žalobce, ten odkázal na bod č. 17 a 20 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Má za to, že do zápisu o předání a převzetí techniky ze dne 22. 5. 2020, který dokazoval předání vozidla mezi čet. B. a M., byly doplněny určité údaje a při dokazování k němu takto přistupoval.
38. Žalovaný vysvětlil i to, že při kontrole STK byly na předmětném vozidle odhaleny určité závady na brzděném systému (bod č. 23 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Žalovaný má za to, že závady vznikly až po projednávané dopravní nehodě.
39. Odkázal i na bod č. 19 napadeného rozhodnutí, kde se věnoval otázce užití brzd žalobcem. Žalobce poukazoval na to, že z fotografií, které pořídila Policie ČR, byla zcela zřetelná brzdná dráha, kterou motorové vozidlo vytvořilo. Žalovaný na druhou stranu upozorňoval na video natočené příslušníky Vojenské policie, které neprokazuje žádné známky intenzivního brždění. Sám žalobce se neměl vyjádřit o tom, že by brzdil.
40. Žalovaný podotkl, že tvrzení žalobce, že správní orgán I. stupně vycházel takřka výhradně ze znaleckého posudku Bc. P. neodpovídá realitě.
41. Konečně dodal, že pod bodem č. 8 a č. 12 napadeného rozhodnutí se věnoval i otázce techniky jízdy.
42. Uzavřel, že jak on, tak správní orgán I. stupně zohlednili všechny skutečnosti a okolnosti, které žalobce považoval za podstatné. Navrhl proto, aby soud předmětnou žalobu v plném rozsahu zamítl.

IV. Jednání soudu

43. Jednání ve věci samé proběhlo dne 22. 2. 2022. Po jeho zahájení přednesl podrobně zástupce žalobce obsah žaloby na č. l. 6-14 soudního spisu.
44. K věci se následně vyjádřil i sám žalobce. Projevil nesouhlas s obsahem znaleckého posudku znalce P.. Nesouhlasil s jeho závěrem, že se nevěnoval před nehodou dostatečně řízení. Žalobce je toho názoru, že se řízení předmětného vozidla věnoval a k nehodě došlo jenom v důsledku toho, že přestalo fungovat řízení vozidla. Nedomnívá se tedy, že by byl vinen, a že by se jemu vytýkaného přestupkového jednání dopustil.
45. Pověřená pracovnice žalovaného zdůraznila, že žalobní námitky v podstatě kopírují námitky odvolací a s těmi se již žalovaný řádně vypořádal v odůvodnění svého rozhodnutí. Ve zbytku odkázala na obsah vyjádření k žalobě na č. l. 82-86 soudního spisu.
46. Zástupce žalobce dal poté soudu na zvážení, zda neprovede důkaz svědeckým výslechem pana Z. S., výslechem znalců P. a V., případně účastnickým výslechem žalobce. Dal soudu dále na zvážení, zda neprovede výslech svědků M. B. a M. K.. Soud podotýká, že k provedení navržených důkazních prostředků nepřistoupil z důvodů, které konstatuje dále v odůvodnění tohoto rozsudku.

V. Skutkové a právní závěry krajského soudu

47. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního s. ř. s. O věci usoudil následovně.

A. Skutkový stav věci

48. Dne 16. 11. 2020 byl žalobci doručen příkaz náčelníka Vojenského zařízení 551230 Týniště nad Orlicí ze dne 12. 11. 2020, č.j. MO 327338/2020-551230 (dále jen „příkaz“). Žalobce byl tímto příkazem shledán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, kterého se měl dopustit tím, že dne 26. 6. 2020 v 11:10 hod. jako řidič služebního silničního motorového vozidla zn. Tatra 815 6x6 rz. X při průjezdu levotočivou zatáčkou sjel s vozidlem do pravého nezpevněného příkopu a došlo k převrácení tohoto speciálního hasičského vozidla na pravý bok – dopravní nehodě.
49. Žalobce proti příkazu podal řádný a včasný odpor ze dne 27. 11. 2020. Následně bylo žalobci doručeno vyrozumění o zahájení správního řízení ve věci podezření ze spáchání přestupku ze dne 10. 12. 2020, č.j. MO 359451/2020-551230.
50. Po provedeném správním řízení před orgánem I. stupně bylo vydáno rozhodnutí Náčelníka Centra zabezpečení munice v Týništi nad Orlicí ze dne 17. 2. 2021, č.j. 52745/2021-551230. V něm, obdobně jako v případě příkazu, byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, kterého se měl dopustit tím, že dne 26. 6. 2020 v 11:10 hod. jako řidič motorového vozidla údajně způsobil dopravní nehodu. Žalobce s prvoinstančním správním rozhodnutím nesouhlasil, a proto proti němu podal odvolání. O odvolání bylo rozhodnuto shora napadeným rozhodnutím žalovaného.
51. Krajský soud dále podotýká, že žalovaným bylo do správního spisu nad shora uvedené písemnosti založeno usnesení o odložení věci ze dne 27. 7. 2020 a složka od

Policie ČR (na č. 1. 3 správního spisu), která obsahovala, mimo jiné, protokol o předmětné nehodě, fotodokumentaci a předání věci (přestupku) s návrhem na odložení ze dne 30. 6. 2020. Dále byl do správního spisu založen znalecký posudek, který vypracoval Bc. D. P., vyjádření se k podkladům rozhodnutí – seznámení se spisem ze dne 16. 12. 2020, úřední záznam ze dne 8. 1. 2021, z něhož se podává, že žalobce byl ke dni 8. 1. 2021 seznámen se spisovou dokumentací, zápis o ocenění skutečné hodnoty majetku ze dne 11. 1. 2021 a dále vyjádření účastníka řízení ze dne 13. 1. 2021. Prvoinstanční správní orgán dále na č. 1. 15 až 18 správního spisu založil protokoly o výpovědi svědků M., B., V. a K. a na č.l. 19 správního spisu založil CD s fotografiemi a video záznamem, č.l. 20 a 21 bylo opět věnováno protokolu o výpovědi svědků – V. a K.. K poslednímu z výsledků svědků došlo dne 27. 1. 2021. Následně, až po provedených výsleších, bylo do správního spisu dne 29. 1. 2021 založeno usnesení o zamítnutí ústního jednání a navrhnutého účastnického výsledku žalobce. Dále byla žalobci dána možnost, aby se vyjádřil k podkladům pro vydání rozhodnutí (viz č.l. 23 správního spisu). Dne 29. 1. 2021 proběhla další výpověď svědka, o níž byl sepsán protokol na č. 1. 24. Žalobce se se spisovým materiálem seznámil dne 5. 2. 2021, o čemž svědčí protokol na č. 1. 25 správního spisu, a dne 5. 2. 2021 a 12. 2. 2021 se k celé věci vyjádřil. Poté již bylo vydáno prvoinstanční správní rozhodnutí a do spisu nebyly založeny ze strany správního orgánu žádné doplňující materiály, které by měly vliv na samotné meritum věci. Dne 17. 6. 2021 bylo vydáno napadené rozhodnutí, které správní orgán založil na č.l. 37 správního spisu. Krajský soud podotýká, že z jemu neznámého důvodu absentuje ve správním spisu č.l. 6, ale tato skutečnost neměla vliv na skutkové i právní posouzení projednávané věci.

B. Právní závěry

52. Pokud jde o právní posouzení věci, považuje na tomto místě krajský soud za vhodné připomenout, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamena, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů: „...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námitky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na nález Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“

53. Po pečlivém zvážení věci konstatuje, že **žaloba je důvodná**, a to z následujících důvodů.
54. Vzhledem ke shora uvedenému se krajský soud nejprve zaměřil na namítanou nepřezkoumatelnost žalovaného rozhodnutí. Vycházel z premisy, že pouze v případě, že rozhodnutí bude shledáno přezkoumatelným, je možné zabývat se otázkou případných pochybností o aplikované zákonné úpravě. Jak bylo již nastíněno shora, soud zkoumá vady řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů i nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost z úřední povinnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 – 73, publ. pod č. 1546/2008 Sb. NSS)
55. Na úvod do této problematiky je zcela zásadní poukázat na ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, které stanovuje správnímu orgánu povinnost řádně odůvodnit své rozhodnutí a vyjádřit právní názor k předmětné otázce jednoznačným a srozumitelným způsobem. Pakliže správní orgán dostojí předestřeným požadavkům, nemůže závěr o nepřezkoumatelnosti jeho rozhodnutí pro nedostatek důvodů obstát (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4.2007, č. j. 7 As 34/2006 – 76). Šlo by tak o ni za situace, kdy se správní orgán ve svém rozhodnutí řádně nevypořádá se všemi námitkami účastníků řízení, případně rozhodnutí neodůvodní vůbec nebo nedostatečně vzhledem k požadavkům zákona (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, sp. zn. 2 As 37/2006). Institut nepřezkoumatelnosti rozhodnutí míří ze své podstaty na nejzávažnější pochybení správních orgánů, kdy rozhodnutí trpí takovými nedostatky, jež neumožňují seznat obsah napadeného rozhodnutí nebo jeho důvody, tedy věcně ho přezkoumat. To znamená, že se správní orgány v řízení například nezabývaly všemi skutečnostmi rozhodnými pro vydání rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75).
56. Krajský soud již v úvodu upozorňuje, že nemohl přehlédnout určitá procesní pochybení, která byla způsobena zejména správním orgánem I. stupně. Většina těch nejzávažnějších se týkala problematiky zjišťování úplného skutkového stavu projednávané věci, provedení a vyhodnocení důkazních prostředků a to včetně zachování práv žalobce se k nim zákonným způsobem vyjádřit. Dále je třeba upozornit na vadný postup správního orgánu I. stupně stran jeho zejména administrativních pochybení ve vztahu k označování písemností a účastníka správního řízení, či chybějící (nebo nepřesně očíslované) dokumentaci ve správním spisu. Bylo proto na krajském soudu, aby vyhodnotil, zda mohla některá z těchto pochybení způsobit, že napadená rozhodnutí správních orgánů trpí vadou nepřezkoumatelnosti, či případně vadami jinými.
57. Nadepsaný soud doplňuje, že podle konstantní judikatury tvoří při soudním přezkumu napadeného rozhodnutí správních orgánů obou stupňů ve správním řízení jeden celek, navzájem se argumentačně doplňují, takže případnou nepřezkoumatelnost jednoho lze kompenzovat druhým, a to v obou směrech (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2008, č. j. 2 As 20/2008 – 73, a ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013 – 25).
58. Klíčovým tak v otázce nepřezkoumatelnosti, či jiných pochybení žalovaného rozhodnutí, jako například vyhodnocení vad řízení, které jeho vydání předcházelo, je, zda žalovaný všechna pochybení správního orgánu I. stupně včas odhalil, odstranil nedostatky, které vznikly v průběhu správního řízení, či určité další podklady pro vydání

rozhodnutí sám doplnil. Krajský soud nicméně vyhodnotil, že žalovaný v tomto směru všechna pochybení správního orgánu I. stupně neodstranil.

59. Krajský soud by pro úplnost úvodem zopakoval, že žalobce byl prvoinstančním správním rozhodnutím a rovněž žalovaným rozhodnutím shledán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Toho se měl dopustit tím, že dne 26. 6. 2020 v 11:10 hodin jako řidič služebního motorového vozidla zn. Tatra 815 6x6 CAS rz. X při průjezdu levotočivou zatáčkou sjel s vozidlem do pravého nebezpečného příkopu a došlo k převrácení tohoto speciálního hasičského vozidla na pravý bok. Za to byla žalobci dle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu udělena pokuta ve výši 2 000 Kč. Dále byla žalobci uložena povinnost zaplatit České republice – Ministerstvu obrany způsobenou škodu ve výši 107 484 Kč.
60. Jelikož vznesené obvinění vůči žalobci může znamenat citelný zásah do jeho osobního i pracovního života, bylo třeba, aby byly dodrženy nejen základní zásady správního řízení, vymezené v ustanoveních § 2 až 8 správního řádu, ale rovněž byl skutkový stav projednávané věci postaven zcela najisto ve smyslu ustanovení § 3 správního řádu. Z něj se podává, že: *„Nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.“*
61. S otázkou materiální pravdy a dostatečným skutkovým zjištěním je úzce spjata otázka dokazování, jež je upravena v ustanovení § 51 správního řádu. K projednávané věci jsou přílehlavé zejména odstavce 1 a 2 citovaného ustanovení, z nichž vyplývá, že:

„(1) K provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek.

(2) O provádění důkazů mimo ústní jednání musí být účastníci včas vyrozuměni, nebrozí-li nebezpečí z prodlení. Tuto povinnost nemá správní orgán vůči účastníkovi, který se vzdal práva účasti při dokazování.“
62. K doplnění celé problematiky je třeba zmínit i ustanovení § 82 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky, z něhož, kromě dalšího, plyne, že účastníci řízení mají právo klást otázky sobě navzájem, svědkům a znalcům.
63. Krajský soud předesílá, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí věnoval všem námitkám a otázkám, které žalobce v podaném odvolání vznesl. Nelze přehlédnout, že argumentace žalobce (odvolatele) zabíhala, kromě jím vznesených zásadních námitek, i do námitek, které samy o sobě nemohly obstát v závěru o nezákonnosti správních rozhodnutí. Přesto žalovaný obstál v tom, že se alespoň v hrubých rysech vyjádřil ke každé z nich. Nelze ovšem přehlédnout, že i ke zcela zásadní námitce, jako byla například otázka (ne)dostatečně zjištěného skutkového stavu věci, se správní orgán nevěnoval tak pečlivě, aby bylo možné konstatovat, že zjistil skutkový stav takovým způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
64. Krajský soud upozorňuje, že v původním správním řádu – zákonu č. 71/1967 Sb., konkrétně v jeho ustanovení § 3 odst. 4 a § 32, byla správnímu orgánu uložena povinnost zjistit *„... přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady...“*, jeho rozhodnutí muselo vycházet ze *„... spolehlivě zjištěného stavu věci...“*. Správní řád zde již není na správní orgán natolik přísný, pokud mu v řízení ukládá jen zjistit stav věci

prostý důvodných pochybností. Tento požadavek zákonodárce je obdobně uveden též i v zákoně č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „trestní řád“), zde v jeho ustanovení § 2 odst. 5. Dlužno dodat, že aktuální právní úprava odpovědnosti za přestupky vychází mimo jiné i ze zásad trestního řízení a výkladově se mu stále více přibližuje.

65. „V rámci přezkumu napadeného rozhodnutí ve smyslu § 75 s. ř. s., je krajský soud povinen zkoumat, zda správní orgány bez ohledu na způsob obhajoby obviněného v řízení o přestupku dostály své povinnosti zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu). Pokud krajský soud zjistí, že správní orgány takto nepostupovaly, bude na něm, aby na základě žalobních tvrzení a navrhovaných důkazů pochybnosti o skutkovém stavu sám odstranil (§ 77 odst. 2 s. ř. s.). To může učinit porovnáním s důkazy již provedenými v řízení před správními orgány, zopakováním důkazů již provedených nebo provedením důkazů nových. Jsou-li nedostatky ve zjištění skutkového stavu takového rozsahu, že jejich odstraňování by znamenalo nabrazovat činnost správních orgánů soudem, uloží krajský soud tuto povinnost správnímu orgánu.“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71, veškerá judikatura citovaná v tomto rozsudku je veřejně dostupná na: www.nssoud.cz)
66. Právě tak tomu bylo v projednávané věci. Správní orgán I. stupně založil do správního spisu určité podklady, které se týkaly projednávaného přestupku. Na jednu stranu se jednalo o dokumenty, z nichž vyplývalo, že dopravní nehodu mohla způsobit závada na předmětném vozidle. V tomto směru se nesla argumentace policejního orgánu, který byl na místě bezprostředně po způsobení dopravní nehody, či výpověď dvou svědků (čet. M. B. a nrap. M. K.) a dále například i fotodokumentace, která byla pořízena v době nehody a může svědčit o určitých závadách na vozidle. Na druhou stranu ovšem byly do správního spisu založeny i takové podklady pro vydání rozhodnutí, které svědčily o tom, že na dopravní nehodu nemohl mít vliv technický stav vozidla, jelikož ten odpovídal standardu u vozidla tohoto stáří, jako například znalecký posudek Bc. P., či výpovědi svědků (například o.z. M. M., či des. M. V.). Přesto, že správní orgány disponovaly protichůdnými informacemi o skutkovém stavu projednávané věci, ve svých rozhodnutích (ani v průběhu správního řízení) se nevypořádaly dostatečným způsobem s tím, že skutkový stav mohl svědčit i ve prospěch žalobce. Svou argumentaci opíraly zejména o znalecký posudek Bc. P., který soud nezpochybňuje, ovšem za takto postavené situace bylo třeba reagovat na všechny, správními orgány provedené, důkazní prostředky. A to i z toho důvodu, že žalobce sám reagoval na procesní postup správního orgánu tím, že si opatřil rovněž znalecký posudek, který vzniklou situaci stavěl do opačného světla. Nastala tak situace, kdy oba správní orgány nezohlednily všechny podklady, které se jim nabízely. Ve správním spisu se nalézaly nejen podklady orgánů Policie České republiky, ale i podklady, které si správní orgán I. stupně opatřil sám. Přesto správní orgány neozřejmily, proč byly bez dalšího vyloučeny informace plynoucí právě z protokolu policejního orgánu, resp. proč dali správní orgán I. stupně i žalovaný přednost důkazům plynoucím toliko ze znaleckého posudku Bc. P., aniž by relevantně vysvětlili důvod, který je vedl k závěru o nepoužitelnosti informací policejního orgánu. To, že správní orgány mohou v řízení žádat vypracování posudku znalce, ještě neznamená, že zcela rezignují na další důkazní prostředky, které byly založeny do správního spisu a jsou k jeho zjištění protichůdná. Shodně se v tomto směru vyjádřil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 8. 2004, čj. 5 A 48/2001-47): „Pokud spis obsahuje podklady pro rozhodnutí, jejichž obsahem jsou

protichůdná sdělení příslušných orgánů, a správní orgán v odůvodnění rozhodnutí nevyloží, které podklady vzal v úvahu jako podklady pro své rozhodnutí a které vyloučil a proč, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].“ Svá rozhodnutí tak zatížily v této části vadami nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Krajský soud má za to, že stran procesního postupu zůstaly správní orgány tzv. „na půl cesty“ k tomu, aby vyhodnotily skutkový stav takovým způsobem, který nezavdává pochybnosti o příčině dopravní nehody. I z tohoto důvodu se soud neuchýlil soud k tomu, aby skutková zjištění doplňoval a zasahoval tak do činnosti správních orgánů, jelikož má za to, že doplnění a vyjasnění celé věci si bude žádat intenzivnější procesní aktivitu zejména správního orgánu I. stupně. A to i z důvodů dalších pochybení, jež soud ve správním řízení dále nalezl.

67. Jedním z nich byl postup správního orgánu I. stupně, který vyslyšel svědky, aniž by umožnil žalobci (účastníku řízení) se tohoto výsledku osobně, či v zastoupení zúčastnit a klást těmto osobám otázky (ve smyslu ustanovení § 82 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky ve spojení s ustanovení § 51 odst. 2 správního řádu). Žalobce byl tak postaven do situace, kdy se mohl toliko pasivně bránit skutečností, které z těchto výsledků vyplynuly, aniž by sám mohl realizovat svou aktivní a účinnou obranu proti pochybení, která mu byla kladena za vinu.
68. Shodné závěry ve vztahu k tomuto procesnímu postupu ostatně konstantně zastává i Nejvyšší správní soud, který konstatoval, že: *„Nutno tedy uzavřít, že správní orgán I. stupně pochybil, pokud o výsledku svědka V. S. obviněnou nevyrozuměl, což ve svých důsledcích znamenalo, že ji odepřel právo se k tomuto důkazu vyjádřit, klást svědkovi otázky atp.[...] Za odstranění této vady nelze považovat poučení žalobkyně podle § 33 odst. 2 správního řádu, podle něhož je správní orgán povinen dát účastníkům řízení možnost, aby se před vydáním rozhodnutí mohli vyjádřit k jeho podkladu i ke způsobu jeho zjištění, popřípadě navrhnout jeho doplnění. Splněním této povinnosti nedošlo k odstranění nesprávného postupu správního orgánu I. stupně při výsledku svědka V. S., o němž žalobkyně vůbec nebyla vyrozuměna.“* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2007, č. j. 4 As 10/2006-57). Právě tak tomu bylo v projednávaném případě. Krajský soud nemůže toto pochybení přehlédnout, jelikož odepření elementárních práv účastníka řízení zavdává příčinu vzniku minimálně nezákonných správních rozhodnutí. Argumentace žalovaného, který v tomto směru odkazoval na právní zastoupení žalobce a objektivní možnost se seznámit se správním spisem, proto nemůže obstát.
69. Shodné závěry lze naznat i ohledně důkazních prostředků, které žalobce navrhoval, ale které ovšem nebyly správními orgány provedeny. Jednalo se, z těch zásadních, o provedení znaleckého posudku Ing. P. V., který byl vypracován na žádost žalobce, a dále výslech policisty prap. Z. S., který byl bezprostředně přítomen a podílel se na vyšetřování dopravní nehody. Ačkoliv je v dikci správního orgánu provést pouze ty důkazní prostředky, které ve smyslu ustanovení § 3 správního řádu vedou ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a je vázán zásadou procesní ekonomie, tedy stručně řečeno nemusí provést všechny účastníkem navržené důkazní prostředky, pokud má za to, že jsou nadbytečné, nebo se netýkají merita projednávané věci, musí nicméně vždy dostatečně odůvodnit, proč právě ten či onen důkazní prostředek není způsobilý ostatní důkazy zvrátit.
70. Jak již shodně uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne ze dne 13. 8. 2008, č. j. 1 Azs 59/2008-53: *„Aplikace zásady materiální pravdy zakotvené v § 3 správního řádu z*

roku 2004 (dále jen "správní řád"), podle něhož správní orgán postupuje tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, je pochopitelně limitována určením rozsahu, v němž je zjišťování skutkového stavu nezbytné pro rozhodování správního orgánu v konkrétním případě. V tomto omezení se projevuje jiná zásada správního řízení, a to zásada procesní ekonomie. Pro vedení dokazování ve správním řízení to tedy znamená, že žadatel může navrhnout provedení určitých důkazů, správní orgán však takovými návrhy není vázán, provede však vždy důkazy, které jsou potřebné ke zjištění věci, jak ostatně výslovně uvádí ustanovení § 52 správního řádu.

Úvahu o tom, který z účastníkem navržených důkazů proveden nebude, musí správní orgán náležitě odůvodnit. Z již zmiňovaných limitů zásady zakotvené v § 3 správního řádu vyplývá, že odmítnutí provést určitý důkaz může přicházet v úvahu za předpokladu, že tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení, nebo že navržený důkaz není způsobilý tvrzenou skutečnost vyvrátit nebo potvrdit, tzn., nedisponuje vypovídací potencií, nebo že provedení důkazu je nadbytečné, a to tehdy, byla-li již skutečnost, která má být dokazována, v dosavadním řízení bez důvodných pochybností postavena najišto.

71. Správní orgán I. stupně a dále i žalovaný v projednávaném případě zastali názor, že navržené důkazní prostředky, citované shora, jsou pro zjištění skutkového stavu nadbytečné. Tyto závěry učinili přesto, že, jak bylo již také vysvětleno výše, existovaly správním orgánem I. stupně založené podklady ve správním spisu, které hovořily jak v neprospěch, tak ve prospěch žalobce. Nebylo tedy možné (a dlužno dodat, že i nyní, za takto zjištěného skutkového stavu, není jednoznačně možné) tvrdit, jak se dopravní nehoda stala a co bylo její příčinou, bez důvodných pochybností. Bylo tedy zcela na místě žalobcem navržené důkazní prostředky provést, či příležitostně vyhodnotit to, proč provedeny být nemohou. Soud nemůže brát za relevantní argumentaci žalovaného, který odůvodnil neprovedení znaleckého posudku Ing. V. s tím, že: „slepě důvěřovat závěrům znalce by ve svých důsledcích znamenalo popřít zásadu volného hodnocení důkazů na přenesení odpovědnosti za správnost rozhodování na znalce“. Soud má dokonce za to, že tímto tvrzením si žalovaný protiřečí, jelikož sám připustil, že rozhodnutí o projednávaném přestupku spočívalo zejména na závěrech, které byly vyhodnoceny v posudku Bc. P. Pokud by totiž bral v potaz veškeré podklady, které založil do správního spisu, nemohl by dospět k jednoznačnému závěru o tom, jak k předmětné nehodě došlo. I z tohoto důvodu lze naznat, že existovaly dva řádné znalecké posudky, které mohou mít v projednávané věci stejnou informační hodnotu. Žalovaný ovšem sám vyhodnotil, že znalecký posudek vypracovaný na žádost žalobce „se vymyká pravidlům logického myšlení“, a odkazuje na videozáznam, který má jeho závěry podpořit. Tento argumentační postup je ale v dané věci naprosto nedostatečný.
72. Nejvyšší správní soud se k otázce znaleckých posudků předložených účastníky řízení již vyjadřoval například v rozsudcích ze dne 21. 11. 2013, č. j. 6 As 61/2013 – 36, a ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013 – 27, kde téměř shodně uvedl, že: „Striktně vzato lze ve správním řízení za znalecký posudek označit pouze takový posudek, který podal znalec ustanovený správním orgánem podle § 56 správního řádu. Uvedený pojem sice správní praxe běžně užívá i pro posudky vyhotovené soudním znalcem a předložené účastníkem řízení (přičemž např. v občanském soudním řízení se takové označení opírá o výslovnou úpravu v § 127a o. s. ř.), avšak i toto užití je třeba omezit na znalecké posudky splňující náležitosti stanovené v § 13 vyhlášky č. 37/1967 Sb., k provedení zákona o znalcích a tlumočnících, ve

znění pozdějších předpisů.“ Na citované rozsudky pak navázal v rozsudku ze dne 11. 11. 2014, č. j. 6 As 207/2014 – 36, v němž shrnul: ..., „ve správním řízení se za „znalecký posudek“ *stricto sensu* označuje pouze takový posudek, který podal znalec ustanovený správním orgánem podle § 56 správního řádu. Správní praxe běžně užívá tento pojem *largo sensu* i pro posudky vyhotovené soudním znalcem a předložené účastníkem řízení a nakládá s nimi obdobně. Toliko pro přehlednost Nejvyšší správní soud označuje posudek Ing. B., vyhotovený pro žalobcovu předchůdkyni, v předchozím i následujícím textu jako posudek odborný, což však nic nemění na tom, že i tento posudek podal znalec, opatřil jej znaleckou doložkou a v řízení před soudem by se i s takovým posudkem zacházelo jako s plnohodnotným znaleckým posudkem podle výslovné právní úpravy v § 127a občanského soudního řádu.“

73. Krajský soud je toho názoru, že v projednávané věci, za takto nedostatečně zjištěného skutkového stavu, lze znalecký posudek Ing. V. v souladu s logikou výše citovaných rozsudků Nejvyššího správního soudu označit jako odborný posudek. V nynější věci k tomu soud doplňuje, že však jde o ryze terminologický rozdíl, neboť takový odborný posudek musí být postaven na roveň posudku znaleckému, splňuje-li všechny požadované náležitosti. Tato úvaha vychází z požadavku na nerozpornost a souladnost právního řádu jako takového (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2015, č. j. 9 As 206/2014 – 48).
74. Soud se dále shoduje s judikaturou Nejvyššího správního soudu v tom, že účastníci řízení jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení a je na správním orgánu, aby posoudil, které z nich provede. Hodnověrnost již provedeného důkazu je nadto povinen správní orgán přezkoumat až v rámci samotného hodnocení důkazů (může dospět například k závěru, že se jedná o účelový důkaz apod.). Nicméně, aby mohl takový závěr učinit, musí být důkaz nejprve proveden, což se v daném případě nestalo.
75. Přestože správní řízení je v zásadě písemné, je i správní orgán limitován zásadou zákazu libovůle a je tedy povinen se vypořádat se vším, co v řízení vyšlo najevo. Problematiku nutnosti výsledku znalce, která není zakotvena ve správním řádu, překlenují rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 7. 2010, č. j. 7 Afs 50/2010-60, kde bez jakýchkoliv pochybností dochází k použití analogických metod odstranění rozporů posudků. Nejvyšší správní soud vysvětlil, že: „Má-li k téže otázce správce daně k dispozici dva rovnocenné, ale co do závěru odlišné znalecké posudky, nepřísluší mu, aby sám bez dalšího uvážil, který z nich použije pro rozhodnutí skutková zjištění a který nikoliv. Naopak je povinen odstranit jejich vzájemné rozpory a nesrovnalosti, a to především prostřednictvím výsledku znalce, popřípadě znalců obou. Nevedly-li by tyto výpovědi k ozřejnění vzešlých nejasností, bylo by namíste přistoupit k dalšímu znaleckému zkoumání nebo reviznímu znaleckému posouzení“.
76. Nejvyšší správní soud dále v rozsudku ze dne 30. 10. 2013, č. j. 7 Afs 86/2013 – 21 dovodil, že: „... pokud správní orgány neodmítly předložený znalecký posudek, ale v průběhu daňového řízení jej hodnotily, vytýkaly mu chyby, neshodly se se znalcem na výši ceny obvyklé a současně jej dílem akceptovaly při stanovení ceny obvyklé, postupovaly v rozporu se zákonem i judikaturou. Správně měl, správce daně, resp. již OSK v průběhu daňové kontroly, když znalecký posudek hodnotil a měl k němu výhrady, postupovat tak, že by ke svým výhradám vyslechl dotyčného znalce – zpracovatele posudku a vyjasnil si základní kritéria“.
77. Obdobně i v již shora citovaném rozsudku ze dne 1. 7. 2010, č. j. 7 Afs 50/2010-60, Nejvyšší soud doplnil, že: „Pokud tedy v daňovém řízení nastane situace, že má správce daně

k dispozici k téže otázce dva rovnocenné, ale co do závěru odlišné, znalecké posudky, nepřísluší mu, aby sám bez dalšího uvážil, který z nich použije (slovy stěžovatele, který mu „vyhovuje“) pro rozhodná skutková zjištění a který ne. Na takový závěr nemá správní orgán především potřebné odborné znalosti ... Zjistí-li tedy správní orgán mezi těmito posudky rozpory nebo vzniknou-li mu pochyby takového rázu, jak uvedl ve svém rozhodnutí (není zřejmé z jakých cen znalec vycházel, jaké použil metody atd.), je na místě, aby tyto rozpory a nesrovnalosti odstranil. Nelze tak ale učinit tím, že prohlásí znalecký posudek, který mu nevyhovuje, za nadbytečný, resp. irrelevantní a proto jej neosvědčuje jako důkaz... Rozpory a nesrovnalosti v uvedených znaleckých posudcích lze odstranit v prvé řadě prostřednictvím výsledku znalce, popřípadě znalců obou. Pokud by ani tyto výsledky nevedly k objasnění nejasností, bylo by namístě přistoupit k dalšímu znaleckému zkoumání nebo reviznímu znaleckému posouzení“.

78. Přesto, že se citovaná judikatura týkala daňového řízení, lze tyto obecné principy, které byly zažity i ve správním řízení, vztáhnout na situaci v projednávaném případě. Nelze souhlasit se žalovaným, že oba znalecké posudky nebyly rozporné. Jak již nadepsaný soud vysvětlil shora, oba posudky stavěly skutkový stav do naprosto odlišného světla, a bylo proto na správních orgánech, aby k této problematice přistupovaly některým se shora konstatovaných postupů. Na to však správní orgány zcela rezignovaly.
79. K dalším námitkám žalobce krajský soud konstatuje následující. Žalobce namítal, že prvoinstanční správní rozhodnutí neobsahovalo řádné označení ustanovení zákona o silničním provozu, které měl žalobce porušit. Jelikož v rozhodnutí správního orgánu I. stupně měl být uveden odkaz toliko na ustanovení § 5 odst. 1 zákona o silničním provozu, které je však dále rozvedeno v samostatných písmenech a) až l). Odkaz na předmětné písmeno tohoto ustanovení absentoval nejen ve výroku tohoto rozhodnutí, ale i v jeho odůvodnění. S tímto krajský soud souhlasí, nicméně upozorňuje, že napadené rozhodnutí již tuto informaci uvádělo zcela konkrétně. Jak již bylo předestřeno shora, podle konstantní judikatury tvoří při soudním přezkumu napadená rozhodnutí správních orgánů obou stupňů řízení jeden celek, navzájem se argumentačně doplňují, takže případnou nepřezkoumatelnost jednoho lze kompenzovat druhým, a to v obou směrech (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2008, č. j. 2 As 20/2008 – 73, a ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013 – 25). Tuto námitku proto krajský soud neshledal jako důvodnou.
80. Žalobce dále upozornil na chybné označování účastníka správního řízení na listinách: Vyrozumění ve věci podezření ze spáchání přestupku, ze dne 4. 12. 2020, Vyjádření se k podkladům rozhodnutí – seznámení se se spisem ze dne 16. 12. 2020, č. j. MO 367199/2020-551230 anebo Vyjádření se k podkladům rozhodnutí – seznámení se se spisem ze dne 29. 1. 2021, č. j. MO 32748/2021-551230. Krajský soud ve správním spisu ověřil, že byť na jednotlivých listinách není zákonným způsobem vymezen účastník řízení, ty obsahují alespoň číselné označení projednávané věci a všechny byly zákonným způsobem zaslány právnímu zástupci žalobce. Z dalšího procesního postupu žalobce, resp. jeho právního zástupce, nadto vyplynulo, že si byl vědom, kdo v projednávané věci účastníkem řízení je a které věci se správní řízení týká. Tomu také přizpůsobil svůj procesní postup. Přesto, že se jedná o zjevná administrativní pochybení, která by neměla být přehlížena, v projednávané věci nicméně právě tyto vady nevedly k bezprostřednímu krácení procesních práv žalobce a nezpůsobily vydání nezákonných rozhodnutí ve věci samé. Být soud souhlasí se žalobcem v tom, že by se ani pochybení tohoto typu neměla

zcela tolerovat, v kontextu projednávané věci nicméně soud nemohl jinak, nežli konstatovat nedůvodnost i této námitky.

81. Jak již bylo konstatováno výše, předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí, kterým žalovaný shledal žalobce vinným ze spáchání přestupku dle zákona o silničním provozu. Jedná se tak o přestupek, který je vymezen na základě materiálně-formálního pojetí, přičemž ke vzniku odpovědnosti za tento přestupek dochází naplněním všech jeho znaků současně - to znamená, že musí jít o protiprávní společensky škodlivý čin, který je v zákoně za takový přestupek výslovně označen a zároveň vykazuje znaky stanovené zákonem, tedy obecné znaky přestupku. Materiální znak přestupku spočívá v tom, že protiprávní jednání přestupce porušuje nebo ohrožuje zákonem chráněné zájmy společnosti. *„Chybí-li znak protiprávnosti, nelze odpovědnost za přestupek vyvozovat, protože se pak jedná o dovolené jednání, které, ačkoliv se svými znaky podobá přestupku, nenaplnňuje skutkovou podstatu přestupku a není ani nebezpečné pro společnost.“* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2016, č. j. 10 As 173/2015-32). Byť se citovaná judikatura týká přestupkového jednání obecně, je nepochybné, že tyto základní principy trestání se užijí i v případě shledání obviněného ze spáchání přestupku v oblasti pozemních komunikací. Pokud by snad žalovaný dovodil, že nedošlo k naplnění všech stránek projednávaného přestupku, nemohl by shledat vinu žalobce. Jelikož má krajský soud za to, že správní orgány neprokázaly dostatečně, že by byly naplněny formální i materiální znaky projednávaného přestupkového jednání, naznal, že z tohoto hlediska bylo napadené rozhodnutí a stejně tak rozhodnutí správního orgánu I. stupně zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, která brání krajskému soudu v dalším přezkumu předmětné věci.
82. Pro tyto závažné vady řízení, plynoucí nejen z částečné nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, týkající se obou napadených rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.), ale rovněž z důvodu podstatných porušení ustanovení o řízení před správními orgány, které měla za následek nezákonná rozhodnutí o věci samé, rovněž v případě obou správních rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.), tak krajskému soudu nezbylo, než v souladu s ustanovením § 78 odst. 1 s. ř. s. žalobou napadené rozhodnutí žalovaného a rovněž rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.).
83. V něm bude žalovaný uvedeným právním názorem krajského soudu vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Správní orgány tak ve světle shora uvedeného vyhodnotí a přezkoumatelně odůvodní otázku zavinění jednání, z něhož žalobce viní, a zváží, zda takto vytýkané jednání naplnilo nejen formální, ale i materiální stránku přestupku, majíc na zřeteli výtky ve vztahu k dalším procesním pochybením, která, zejména v procesním postupu správního orgánu I. stupně, krajský soud shledal. Správní orgán I. stupně zejména provede ústní jednání ve věci, o němž včasně obeznámí žalobce a umožní mu, aby se jej účastnil. V jeho průběhu opětovně vyslechne všechny svědky, o nichž má za to, že jejich výpověď může být v projednávané věci zásadní a provede řádně všechny důkazní prostředky, které by v dané věci mohly přinést klíčová skutková zjištění, a to svědčící jak ve prospěch, tak v neprospěch žalobce. Krajský soud přitom ze svého pohledu považuje za vhodné vyslechnout nejen navrženého svědka S., ale rovněž provést účastnický výslech žalobce. V případě listinných důkazů bude správní orgán I. stupně postupovat tak, že je přečte či sdělí jejich obsah (ve smyslu ustanovení § 53 odst. 6 správního řádu). Ve vztahu ke znaleckým posudkům zváží, zda oba znalce rovněž

vyslechne, či opatří revizní znalecký posudek. V rozhodnutí poté řádně označí účastníka řízení a uvede všechna ustanovení, a to včetně příslušného písmene, která bral v předmětném řízení v potaz. Postaví také na jisto, které důkazní prostředky považoval za relevantní a proč a které ne, a předeště, jaká skutková zjištění z provedených důkazních prostředků vyplynula. Bude postupovat tak, aby byl řádně zjištěn skutkový stav věci, o němž nebudou důvodné pochybnosti (ve smyslu ustanovení § 3 správního řádu) a své závěry přezkoumatelným způsobem shrne v odůvodnění meritorního rozhodnutí.

84. Nadepsaný soud uzavírá, že pokud zrušil napadené rozhodnutí z důvodu jeho (byť částečné) nepřezkoumatelnosti, těžko se může pustit do hodnocení důvodnosti zbývajících žalobních námitek obsažených v žalobě, neboť by takový postup byl zcela předčasný (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 As 6/2004). Nelze proto blíže reagovat na námitky žalobce vztahující se k rozboru obou znaleckých posudků, či rozboru fotodokumentace z místa dopravní nehody, ale rovněž by bylo zcela předčasné rozebírat možný význam listiny obsahující informace z STK předmětného vozidla. Tyto podklady bude třeba opětovně zvážit v rámci správního řízení způsobem a v rozsahu, jenž krajský soud vymezil výše. Zejména z toho důvodu také soud neprovedl žalobcem navržené důkazy, nahrazoval by tím totiž v tuto chvíli činnost správních orgánů, což není smyslem soudního přezkumu. Tím je posoudit zákonnost a správnost přezkoumatelným způsobem odůvodněných závěrů správních orgánů obsažených v jejich rozhodnutí o věci samé, kterým je ukončeno příslušné správní řízení. Tak tomu musí být i v posuzované věci, proto soud vrátil správním orgánům věc k dalšímu řízení s tím, že správní orgány zavázal povinností řadu z žalobcem navrhovaných důkazů provést nebo jejich provedení procesně správným způsobem zopakovat (viz shora).
85. Obiter dictum soud doplňuje, že pokud správní orgány dovozovaly pochybení žalobce z důvodu porušení určitých částí interního aktu RMO č. 4/2018 čl. 9 písm. l), v němž mají být stanoveny a dále specifikovány konkrétní povinnosti a některé úkoly vojáků z povolání, je naprosto nezbytné, aby byl tento akt součástí správního spisu.

VI. Náklady řízení

86. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Jakožto úspěšnému účastníkovi řízení přísluší právo na náhradu nákladů řízení žalobci.
87. Důvodně vynaloženými náklady soudního řízení na straně žalobce byly zaplacený soudní poplatek v celkové **výši 4 000 Kč** a odměna advokáta a jeho režijní výlohy (§ 35 odst. 2 s. ř. s.). Ze soudního spisu je dále zřejmé, že zástupce žalobce učinil ve věci 4 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, další porada s klientem přesahující jednu hodinu, písemné podání žaloby, účast při jednání soudu) po 3 100 Kč [§ 11 odst. 1 písm. a), c), d) a g) vyhlášky MS č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“), § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 cit. vyhlášky]. Dále má právo na náhradu hotových výdajů za 4 úkony právní služby po 300 Kč (§ 13 odst. 3 cit. vyhlášky). Jelikož je právní zástupce plátcem DPH, činí celková částka náhrady právního zastoupení, včetně DPH, **16 456 Kč**. Zástupce žalobce dále vyúčtoval cestovné osobním motorovým vozidlem tov. zn. Mazda, reg. zn. X - trasa spojená s cestou ze sídla advokátní kanceláře k jednání na Krajském soudu v Hradci Králové (Československé armády 218/57 Hradec

Králové – Pardubice, Na Hrádku 1940 a zpět) – 23,3 km v jednom směru, absolvovaná celkem 2x, tedy dohromady 46,6 km. Dle přiloženého technického průkazu k vozidlu činí průměrná spotřeba paliva 6 l na 100 km, palivo benzín. Cena paliva účtována podle § 4 písm. a) aktuální vyhl. č. 511/2021 Sb. v sazbě 37,10 Kč/ℓ ve výši 104 Kč, náhradu za opotřebení účtovanou podle ustanovení § 1 písm. b) téže vyhlášky v sazbě 4,70 Kč/km ve výši 219 Kč), tedy dle vyhl. č. 589/2020 Sb celkem ve výši 323 Kč. Dále účtoval 2 x 100,- Kč za 2 půlhodiny promeškaného času na cestě ve smyslu ustanovení § 14 odst. 1 písm. a) AT ve spojení s ustanovením § 14 odst. 3 AT. Cestovní náklady a náhrada za promeškaný čas tedy činí dohromady částku ve výši **523 Kč**. Celkem proto soud závázal žalovaného, aby k rukám právního zástupce žalobce uhradil důvodně vynaložené náklady soudního řízení ve výši **20 979 Kč**.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 22. února 2022

JUDr. Jan Rutsch v. r.
samosoudce